

Arrest

nr. 160 631 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gelet op de mondelinge beschikking die de voorzitter maakt op de terechtzitting van 6 november 2015 waarbij aan de verwerende partij wordt gevraagd binnen de acht werkdagen een update over te maken van de actuele situatie van de Westelijke Jordaanoever.

Gelet op het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 19 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat ENGELS loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 februari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 april 2015.

1.3. Op 30 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse herkomst te zijn en geboren te zijn op 22 februari 1982 in Koeweit. Op achtjarige leeftijd bent u met uw ouders teruggekeerd naar hun stad van herkomst, Sinjil, gelegen in het Ramallah en al-Bireh Gouvernement op de Westelijke Jordaanoever. U bent een soennitisch moslim. Nadat u uw middelbaar diploma hebt behaald, hebt u twee jaar Arabische Literatuur gestudeerd aan de universiteit. U hebt deze studie echter niet vervolmaakt, maar u hebt daarna een kappersopleiding gevolgd. In 2004 tot 2012 hebt u gewerkt als kapper en daarna werkte u in een fastfoodrestaurant in het centrum van Sinjil.

Uw huis in Sinjil lag vlakbij de snelweg die leidt naar verschillende Israëlische nederzettingen. Op straat werd u vaak lastig gevallen door Israëlische soldaten; ze vroegen u om in hun auto in te stappen en stelden dan telkens vragen over uw medestadsbewoners. In 2014 vroegen ze u om met hen samen te werken, maar u weigerde. Ondanks uw weigerachtige houding, bleven ze u echter lastigvallen. Eind september 2014 werd u door Israëlische soldaten gevraagd om aan te kloppen bij ene S.(...) A.(...) S.(...). Toen u aanklopte, deed S.(...) de deur voor u open en daarop werd hij door Israëlische soldaten gearresteerd. Omdat de echtgenote van S.(...) had gezien dat haar echtgenoot door uw toedoen was gearresteerd, heeft ze haar familie hierover ingelicht en was de broer van S.(...) naar u toe gekomen en hadden jullie een handgemeen. Enkele dagen later werd u door het Israëlische leger gedwongen om aan te kloppen bij de familie a.(...)-G.(...) en werden de twee zonen des huizes, M.(...) en A.(...), gearresteerd. Hierdoor kreeg u ook een probleem met de a.(...)-G.(...) familie en u besloot onder te duiken in het dorp Taybeh. Ongeveer twee weken later wou u vluchten naar Jordanië maar u kreeg geen toelating van de Israëlische grensbewakers om de grens over te steken. Rond 7 december 2014 bent u in bezit van het paspoort en de identiteitskaart van uw broer M.(...) via de Allenbybrug naar Jordanië gevlucht. In Amman bleef u een week bij uw tante en zocht u de hulp van een smokkelaar die u via Aqaba naar Sharm al-Shaykh in Egypte bracht. Daarna stapte u in Alexandrië op een boot die voer naar Griekenland. Twintig dagen later werd u per auto naar België gesmokkeld. Op 3 februari 2015 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever vreest u de Israëlische autoriteiten. Daarnaast vreest u lokale bevolking omdat zij u ervan verdenken te collaboreren met Israël.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Palestijnse identiteitskaart en een vergunning om Israëlisch grondgebied te betreden neer.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te koesteren, noch enig risico te lopen op het lijden van ernstige schade en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u door het Israëlische leger werd lastig gevallen; ze vroegen u vele malen om in hun auto te stappen en stelden u daarna vragen over uw medestadsbewoners. Op een bepaald moment boden ze u aan om met hen samen te werken, maar u weigerde. U stelt dat u hen informatie zou moeten verschaffen over de personen die met stenen gooiden, of wie op wie had geschoten en wie er wapens heeft enzoverder. Vooreerst kan het bezwaarlijk overtuigen dat de Israël's u als spion zouden willen inlijven. U denkt dat ze u wilden inlijven omdat u veel mensen kent en omdat uw huis aan de

autosnelweg lag, maar dit kan niet overtuigen, daar er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de Israëli's over een eigen informatienetwerk beschikken en dus geen spionnen zoals u nodig hadden, louter om hen namen te geven van mensen die met stenen gooien of om hen te melden wie op wie had geschoten. Dat u bovendien geen lid of sympathisant bent van een politieke partij, noch iemand van uw familie, is evenzo een indicatie dat u voor de Israëli's niet veel te bieden had wat informatie betreft. Daarenboven dient opgemerkt dat u expliciet verklaart dat u buiten wat geduw en getrek geen problemen hebt gekend met de Israëli's omdat u niet wou samenwerken. U zegt uitdrukkelijk dat u nooit echte problemen hebt gehad met de Israëli's, maar dat uw probleem eigenlijk te maken heeft met de lokale bevolking zelf. Dat u ondanks uw weigerachtige houding om met de Israëli's samen te werken, geen noemenswaardige problemen hebt gekend, wijst erop dat ze uw medewerking nu niet bepaald noodzakelijk vonden, laat staan dat ze het nodig vonden u te vervolgen. U hebt uw vrees ten aanzien van de Israëlische autoriteiten bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Ter volledigheid dient hieraan toegevoegd dat u een vergunning voorlegt waarmee u toestemming heeft om naar Israël te reizen. U stelt dat u die vergunning in augustus 2014 bij de Israëlische autoriteiten hebt aangevraagd en hebt verkregen, ondanks het feit dat het niet gemakkelijk is om dergelijke vergunning te bekomen. Het is opmerkelijk dat u deze vergunning hebt gekregen om de Al-Aqsa moskee in Jeruzalem te bezoeken, terwijl deze toestemming volgens uw verklaringen slechts kan verkregen worden wanneer men medische hulp nodig heeft of wanneer men omwille van werk of een andere 'belangrijke' reden naar Israël dient te reizen. Dat aan u medio 2014 deze vergunning werd toegekend, hoewel u toen volgens uw verklaringen reeds onder druk stond om samen te werken met Israël, is bijgevolg een indicatie dat u niet in de specifiek negatieve aandacht van de Israëlische autoriteiten stond (CGVS, pp. 3, 6, 8-9).

Wat betreft uw problemen met de lokale bevolking, dient te worden vastgesteld dat u dit evenmin aannemelijk hebt gemaakt. U verklaart dat u, toen u weigerde samen te werken met de Israëli's, diende aan te kloppen bij S.(...) A.(...) S.(...), A.(...) en M.(...) a.(...)-G.(...), zodat deze personen zouden kunnen worden gearresteerd en de mensen toch zouden denken dat u met de Israëli's samenwerkte. Het kan echter in zijn geheel niet overtuigen dat de Israëli's uw hulp nodig hadden om deze personen te arresteren. U schetst dat u diende aan te kloppen terwijl er ongeveer veertig soldaten verdoken zaten rondom het huis en dat deze soldaten dan de verdachte zouden arresteren wanneer de deur werd geopend. Gezien de Israëlische autoriteiten het de moeite waard vonden om veertig manschappen in te zetten voor de aanhouding van deze verdachten, kan het echter helemaal niet overtuigen dat ze uw hulp nodig hadden, louter en alleen maar opdat de verdachten de deur zouden openen. Het is bijzonder vreemd dat de Israëlische soldaten dit klusje zelf niet zouden kunnen klaren. Voorts is het niet aannemelijk dat de Israëli's uw rol kenbaar zouden willen maken daar u dan voor hen geen enkel nut meer zou hebben. Dergelijke verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 6, 9).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is dat u na de arrestatie van S.(...) niet met zekerheid weet te zeggen of hij momenteel al dan niet in de gevangenis verblijft. Redelijkerwijze mag er toch van worden uitgegaan dat u hier met zekerheid een antwoord op zou kunnen formuleren, daar de huidige toestand van S.(...) van groot belang is om uw eigen situatie bij een eventuele terugkeer te kunnen inschatten. Daarnaast is het opmerkelijk dat u verklaart dat u omwille van de arrestatie van S.(...) een gevecht hebt gehad met zijn broer, maar dat uw familie na uw vertrek geen 'echte grote' problemen heeft gekend met zijn familie. U stelt louter dat jullie families niet met elkaar spreken en dat ze enkel af en toe vragen aan uw broer waar u zich bevindt. Evenmin heeft uw familie problemen met de familie a.(...)-G.(...). Deze gang van zaken is bevreemdend en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven (CGVS, pp. 9-10).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Uw identiteitskaart en de vergunning om naar Israël te kunnen reizen zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten hebben louter betrekking op uw identiteit, herkomst en het feit dat u toelating had om Israël te betreden, niets meer en niets meer, en deze zaken worden hier niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever werd in juli 2014 grotendeels beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen. Hierbij vielen burgerslachtoffers te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, wordt verwezen naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel haalt verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag waaruit duidelijk zou blijken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Volgens verzoeker is er geen twijfel over het feit dat hij een vluchteling is en er geen land is waar hij terecht kan om bescherming te bekomen. Het land waar verzoeker van afkomstig is, werd sinds lang ingenomen door de Israëlische staat. Het is in de geest van deze bezetting en onderdrukking dat verzoeker problemen heeft gekend. Het Commissariaat-generaal laat volgens verzoeker na om rekening te houden met deze specifieke gegevens waarbij een overheersende macht de overwonnen bevolking in haar macht probeert te houden. Hij heeft zijn land ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging. Hij kan er niet naar terugkeren gelet op zijn problemen. Het is de plicht van het Commissariaat-generaal om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken niet enkel met het oog op de weigering van een asielaanvraag maar ook met de plicht om de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal dit doel niet voor ogen had bij de behandeling van

zijn asielaanvraag en eerder zocht naar een “zie je wel redenering” tegen de daden van de verzoeker door te stellen dat hij een maatschappelijke relevante functie heeft gevoerd. Volgens hem denkt, leest en beslist het Commissariaat-generaal ook in zwart-wit zonder rekening te houden met de context waarin verzoeker opgroeide en met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Verzoeker haalt verder aan dat het Commissariaat-generaal uitgaat van een zeer performant Israëlisch intelligentie-netwerk waarbij het een statisch gegeven betreft. Deze kennis werd vergaard door de jarenlange dominantie over de Palestijnse bevolking, door bedreigingen en intimidaties. Verzoeker heeft deze tactieken meegemaakt. Volgens verzoeker beseft het Commissariaat-generaal niet dat er evoluties zijn binnen deze informatievergaring. Het is geen statistisch maar wel een dynamisch gegeven. De informanten moeten vernieuwd worden en daarnaast moet er geïnfiltrerd worden in nieuwe groepen,... De oorzaak dat verzoeker werd benaderd door de Israëliërs zijn de spanningen in de Gaza en de uitbreidende conflicten. Personen die niet willen meewerken, worden bedreigd zodat ze toch zouden meewerken. Het dreigen met het “kenbaar” maken van de samenwerking is een zeer effectief middel. Indien men blijft weigeren om mee te werken dan wordt er overgegaan tot het kenbaar maken van de samenwerking. Dit kan bijvoorbeeld door een persoon, zeer visueel, te laten meewerken aan een huiszoeking. Volgens verzoeker kon de bevolking makkelijk aannemen dat hij vrijwillig collaborateerde door het feit dat hij documenten had om naar Israël te gaan. Verzoeker meent dat hij verplicht werd om mee te werken aan de invallen door de Israëliëten bij de burgers thuis. Hierdoor ontstond het vermoeden dat hij actief en vrijwillig meewerkte met de Israëlische bezetter. Door iemand van de lokale bevolking in te zitten bij het openen van deur, wordt er volgens verzoeker, makkelijker toegang verkregen tot de woning en werkt dit minder argwaan op dan een inval door de Israëliëten zelf. Dit is een doelbewuste poging om verzoeker te schaden wegens het weigeren van een geheime samenwerking. Er is bovendien geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou moeten weten of de betrokken persoon al dan niet werd aangehouden gezien hij geen deel uitmaakt van de Israëlische geheime dienst of politie. Verzoeker stelt dat hijzelf werd verplicht te helpen en niet zijn familie waardoor de wraak dan ook enkel naar hem werd gericht. Tot slot meent verzoekende partij dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag zou moeten worden geweigerd en dat de stelling van het Commissariaat-generaal niet in rechte noch in feite gesteund is.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat het Commissariaat-generaal beschikt over informatie waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van oorsprong niet mogelijk noch aangewezen is. Dit moet gezien worden onder de subsidiaire bescherming welke echter niet werd onderzocht, laat staan gemotiveerd werd afgewezen of beoordeeld. Volgens verzoeker moet in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van de asiel en subsidiaire bescherming beoordeeld worden. Volgens verzoeker werd aan het administratief dossier en aan de motivatie geen enkele recente verwijzing toegevoegd waaruit zou blijken dat de situatie veilig is. De recentste rapporten verwijzen naar midden 2014, bijna een jaar voor de datum van de beslissing. Volgens verzoeker wordt er door de USA sterk afgeraden om naar de Westbank te gaan gezien de onveilige situatie.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk gevoegd: Veiligheidsupdate USA over onder andere de Westbank (februari 2015).

2.3. Als bijlage aan de verweernota wordt volgend document gevoegd: COI Focus, Territoires Palestiniens – Cisjordanie, situation sécuritaire van 22 juni 2015.

2.4. In zoverre verzoeker “het recht van verdediging” geschonden acht door “een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering”, kan hij niet overtuigen zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het bezwaarlijk kan overtuigen dat het Israëlische leger verzoeker zou willen inlijven als spion, zoals wordt toegelicht, (ii) hij de problemen met de lokale bevolking niet aannemelijk heeft gemaakt, (iii) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om deze vaststellingen te wijzigen, en (iv) uit de informatie blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 april 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een identiteitskaart heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en herkomst niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet beweert en ook niet aan toont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn vrees zou bestaan, enerzijds voor de Israëli's die hem zouden onder druk gezet hebben om voor hen te spioneren en anderzijds voor de lokale bevolking die hem ervan verdachten met de Israëli's samen te werken, doch dat aan zijn voorgehouden vrees geen geloof wordt gehecht, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Verzoeker beweert dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de specifieke gegevens van de zaak en ook niet met de context waarin hij opgroeide, zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in zijn land van oorsprong. Hij poneert in zijn verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal het nalaat te beseffen dat er in de informatievergaring evoluties zijn, dat dit geen statistisch gegeven betreft maar een dynamisch gegeven aangezien de informanten moeten worden vernieuwd en er geïnfiltrerd moet worden in nieuwe groepen.

Verzoeker kan niet overtuigen omdat hij vooreerst niet ontkracht dat er redelijkerwijze vanuit kan gegaan worden dat de Israëli's over een eigen informatienetwerk beschikken, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Verzoeker betwist en ontkracht ook niet dat hij geen lid of sympathisant is van een politieke partij, dat dit ook geldt voor zijn familie, en dat hij derhalve niet veel te bieden heeft aan de Israëli's wat informatie betreft. Daarnaast ontkracht hij evenmin dat er eigenlijk geen problemen waren met de Israëli's. Tot slot stelt de Raad dienaangaande vast dat verzoeker in het verzoekschrift zelf stelt dat niet kan ontkend worden dat de Israëli's "*net één van de besten (zijn) in hun vak op dat gebied*", zodat de Raad niet inziet waarom de Israëlische autoriteiten/leger dan beroep zou moeten doen op een spion die hen in wezen niets te bieden heeft. Dat de Israëlische politie/militairen een inval en arrestatie plannen met 40 soldaten en daarvoor een Palestijns burger nodig hebben om aan te kloppen zodat de deur zou geopend worden kan niet in het minst overtuigen. Er kan immers redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat indien de Israëlische militairen met 40 soldaten een arrestatie plannen zij niet beleefd zullen aankloppen en wachten tot de deur opengaat. Voorts is het niet in het minst geloofwaardig dat de Israëli's die een beroep doen op Palestijnse collaborateurs dit openlijk zouden doen aangezien iedereen weet dat de Palestijnse autoriteit (vermoedelijke) collaborateurs of informanten zonder enige vorm van proces vermoord, zoals verzoeker ook stelt in zijn verzoekschrift. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas en zijn vrees voor de Israëlische autoriteiten en de lokale bevolking.

In de mate verzoeker nog stelt dat de verplichting om mee te werken door aan te kloppen geen klusje was maar een doelbewuste poging was om hem te schaden, wijst de Raad erop dat enerzijds geen enkel geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas en anderzijds hij in het bezit was van een vergunning om de Al Aqsa moskee in Jeruzalem te bezoeken, wat er dan weer op wijst dat hij niet in de negatieve aandacht stond van de Israëlische autoriteiten.

2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift wat betreft zijn relaas en de vaststellingen omtrent zijn asielmotieven, niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het aanvoeren van losse beweringen of *post-factum* verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9.3. Verzoekers vrees bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever voor de Israëlische autoriteiten en zijn vrees voor de lokale bevolking die hem verdenken van een collaboratie met de Israëliërs is ongeloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïntendeerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10.2. De commissaris-generaal oordeelt voorts op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 9 mei 2014 en waarvan een update wordt toegevoegd aan de verweernota, COI Focus, Territoires Palestiniens – Cisjordanie, situation sécuritaire, van 22 juni 2015 en COI Focus: Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire van 7 augustus 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoord aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Sinds de eerste helft van 2015 namen deze incidenten in intensiteit af. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever vergelijkbaar met de situatie die voornoemde militaire operaties voorafgingen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies (februari 2015) inzake de Westelijke Jordaanoever, zoals uitgevaardigd door de Amerikaanse overheid. Zulk reisadvies is echter bestemd voor reislustige Amerikanen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook kan uit de inhoud van het reisadvies, het voorgaande mede in acht genomen, geheel niet worden afgeleid dat de situatie in zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, deelt de Raad het besluit van de commissaris-generaal. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze informatie weerleggen, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit de informatie de verkeerde conclusie heeft getrokken.

2.10.3. Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

2.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS